

MARTIN
PARR
PARRATHON

MARTIN PARR PARRATHON

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

MARTIN PARR PARRATHON

Centre del Carme Cultura Contemporània
València

03.03.2021 - 06.06.2021

GENERALITAT
VALENCIANA

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

CONSELL GENERAL DEL
CONSORCI DE MUSEUS
DE LA COMUNITAT
VALENCIANA

President d’honor
Ximo Puig i Ferrer
President de la Generalitat

President
Vicent Marzá i Ibáñez
Conseller d’Educació, Cultura i Esport

Vicepresidents
Joan Ribó Canut
Alcalde de València

Carlos Mazón Guixot
President de la Diputació Provincial d’Alacant

Amparo Marco Gual
Alcaldessa de Castelló de la Plana

Vocals
Luis Barcala Sierra
Alcalde d’Alacant

José Pascual Martí García
President de la Diputació Provincial de Castelló

Antoni Francesc Gaspar Ramos
President de la Diputació Provincial de València

Begoña Martínez Deltell
Representant del Consell Valencià de Cultura

Mª Carmen Amoraga Toledo
Directora General de Cultura i Patrimoni de la Conselleria d’Educació, Cultura i Esport i Presidenta de la Comissió Científico-Artística

Gerent
José Luis Pérez Pont

Secretari
Eva Coscollà Grau
Sotssecretària de la Conselleria d’Educació, Cultura i Esport

CONSORCI DE MUSEUS
DE LA COMUNITAT
VALENCIANA

Direcció – Gerència
José Luis Pérez Pont

Adjunta a Direcció
Susana Vilaplana Sanchis

Coordinació d’Exposicions
Lucía González Menéndez
Isabel Pérez Ortiz
Vicente Samper Embiz

Programes Públics
Eva Doménech López

Educació i Mediació
José Campos Alemany

Media i Xarxes
Carmen Valero Escribá

Administració
Nicolás S. Bugada Cabrera
Antonio Martínez Palop
Germà Sánchez Eslava

EXPOSICIÓ

Organització
Consorti de Museus de la Comunitat Valenciana
Magnum Photos

Centre del Carme Cultura Contemporània

Comissariat
Nacha Soler
José Luis Pérez Pont

Coordinació tècnica
Lucía González

Disseny gràfic
demartes estudio

Disseny i direcció de Muntatge
la f@ctoria_innovació i disseny

Muntatge
JoseArte S.L.

Assegurances
Hiscox

CATÀLEG

Fotografia
© Martin Parr / Magnum Photos
© Martin Parr Collection / Magnum Photos
Juan R. Peiró (p. 235, 241, 247, 251, 255, 259, 267-275)

Textos
José Luis Pérez Pont
Nacha Soler
Sergio Sánchez Pérez
Alejandro Cartegena

Traducció valenciana
Servei de Traducció
i Assessorament del Valencià.
Conselleria d’Educació, Cultura i Esport

Traducció anglesa
Graham Bell

Disseny i maquetació
demartes estudio

Impressió i encuadernació
Gráficas Royanes

© dels textos: els autors
© de les imatges: els propietaris i/o depositaris
© de la present edició: Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana, 2021.

ISBN: 978-84-482-6578-6
Depòsit Legal: V-1366-2021

Non Conformists 6

Bad Weather 22

The Last Resort 56

The Cost of Living 68

Bored Couples 86

Small World 100

Common Sense 114

Think of England 122

Luxury 138

Everybody Dance Now 152

Autoportraits 170

Mexico 182

Establishment 194

Death by Selfie 220

Martin Parr: anunciar l’emergencia — 230
José Luis Pérez Pont / Nacha Soler

Estem bojos, o què? – 248
Sergio Sánchez Pérez

El col·leccionista de quotidianitat – 260
Alejandro Cartagena

Centre del Carme Cultura Contemporània 266

Agraïments:
Carmen Revillo
Andréa Holzherr, Clarise Bourgeois i Marion Schneider de Magnum Photos
Charlotte King i Louis Little, de Martin Parr Studio
Jon McCall, de Martin Parr Foundation

Non Conformists

Bolton Abbey, Yorkshire, England
1973

Union Hotel, Manchester, England
1974

Hebden Bridge, England
February 1978

Frank Ideson
Lord Savile's gamekeepers, Hebden Bridge, England
1975

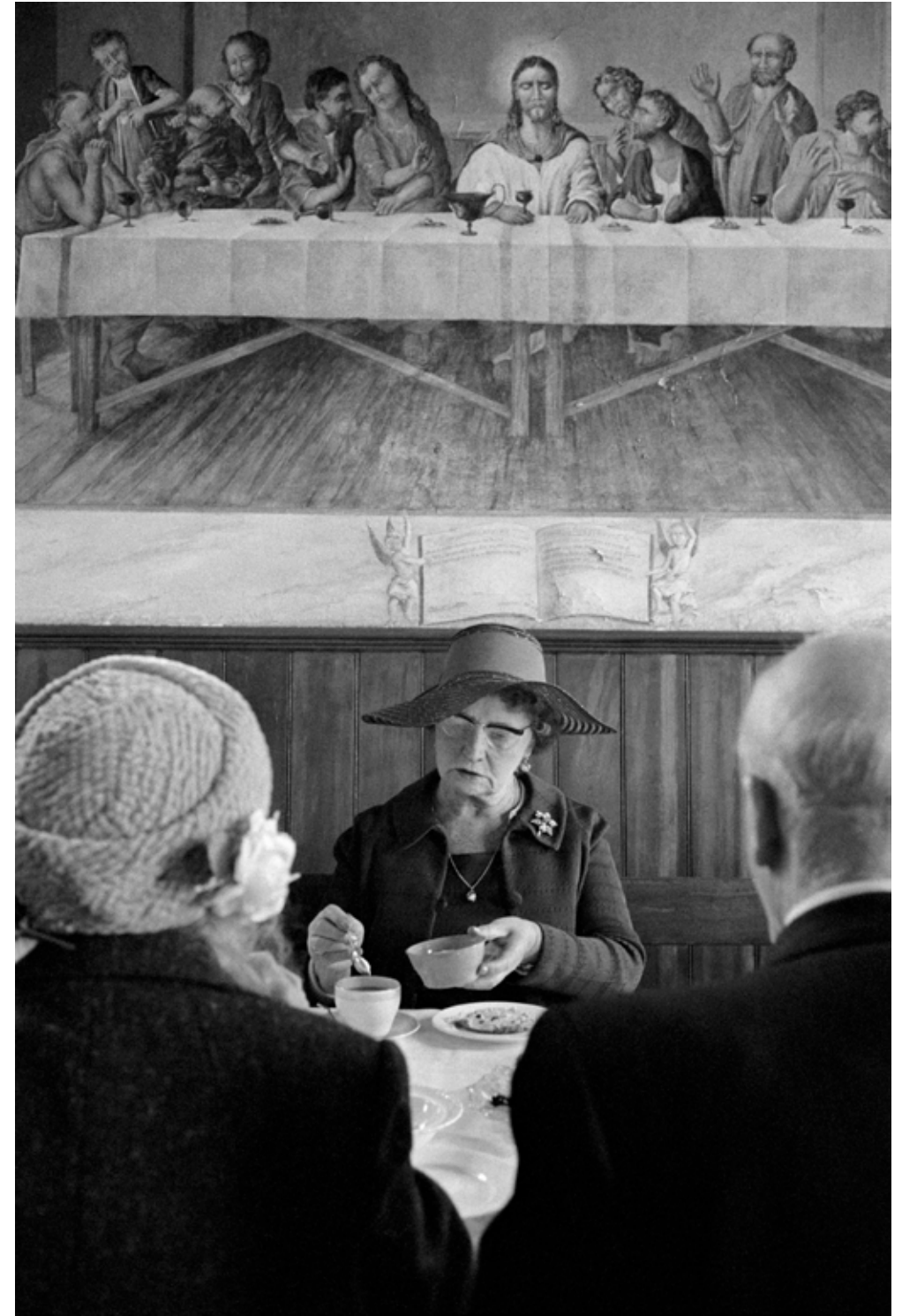
New Brighton, Liverpool, England
1979

Butchers shop, Mytholmroyd, West Yorkshire, England
1977

Glastonbury Tor, Somerset, England
1975

Steep Lane Baptist Chapel buffet lunch
Sowerby, Calderdale, West Yorkshire, England
1976

Passing Naturalists, Pagham Harbour, Sussex, England
1974

Morecambe, Lancashire, England
1976

Skegness, England
1982

Tom Greenwood cleaning
Hanginroyd Road, Hebden Bridge, Yorkshire, England
1975

16

17

Dingle Races, County Kerry, Ireland
1983

Glenbeigh Races, County Kerry, Ireland
1983

Mayflower Ball
Drumshanbo, County Leitrim, Ireland
1983

Muff Fair, County Cavan, Ireland
1980

De La Warr Pavilion, Bexhill-on-Sea, East Sussex, England
1978

Bad Weather

Manchester, England
1981

England
1980

York, England
November 1981

Roscommon Races, Ireland
May 1981

Kenmare Fair, Ireland
August 1982

Halifax Gala, England
July 1980

Epsom Station, England
April 1975

Lee Dam Swim, Todmorden, West Yorkshire, England
January 1976

Halfpenny Bridge, Dublin, Ireland
October 1981

Roscommon Races, Ireland
May 1981

Sligo Races, Ireland
June 1981

Burnley, England
December 1981

O'Connell Bridge, Dublin, Ireland
October 1981

Manorhamilton Sheep Fair, Ireland
October 1980

34

Elland, England
December 1978

35

Elland, West Yorkshire, England
December 1978

Manchester, England
November 1981

Birch Services, M62 Motorway, England
January 1980

Bray, Ireland
February 1981

Jubilee street party, Eland, West Yorkshire, England
July 1977

Slaithwaite, West Yorkshire, England
March 1980

Manchester, England
December 1981

O'Connell Bridge, Dublin, Ireland
October 1981

Maam Cross Fair, Ireland
October 1981

Sligo, Ireland
November 1980

Arndale Centre, Manchester, England
November 1981

The Last Resort

New Brighton, England
1985

New Brighton, England
1985

New Brighton, England
1985

New Brighton, England
1985

New Brighton, England
1985

New Brighton, England
1985

New Brighton, England
1985

New Brighton, England
1985

The Cost of Living

A 'California-style' showhouse, Milton Keynes, England
1986-89

70

71

Craft Fair, England
1986

Badminton Horse Trials. Badminton House, Gloucestershire, England
1988

Garden open day, Bristol, England
1986-89

Bristol Grammar School, England
1986-89

Conservative Party Fete, England
1988

Newport, Wales
1988

Aerobics class, England
1986-89

Conservative Election victory party aboard the SS Great Britain, Bristol, England
1986-89

80

Leeds Castle, crafts tent. Kent, England
1986-89

81

Royal Commonwealth Society 'function for a summer evening'
Bristol, England
1986

82

Strawberry Tea
Malvern Girls School, Worcestershire, England
1988

83

Bored Couples

Majorca, Spain
1993

86

87

Bongo Burger Bar, Windsor Safari Park, England
1990

Majorca, Spain
1993

Majorca, Spain
1993

Majorca, Spain
1993

On board a ferry from Helsinki, Finland to Stockholm, Sweden
1991

Kotka, Finland
1991

Paignton, England
1993

Paris, France
1993

Small World

Kleine Scheidegg, Switzerland
1994

The Acropolis, Athens, Greece
1991

Goa, India
1993

The Luxor Hotel and Casino, Las Vegas, USA
1994

Keukenhof, Holland
1994

Machu Picchu, Peru
2008

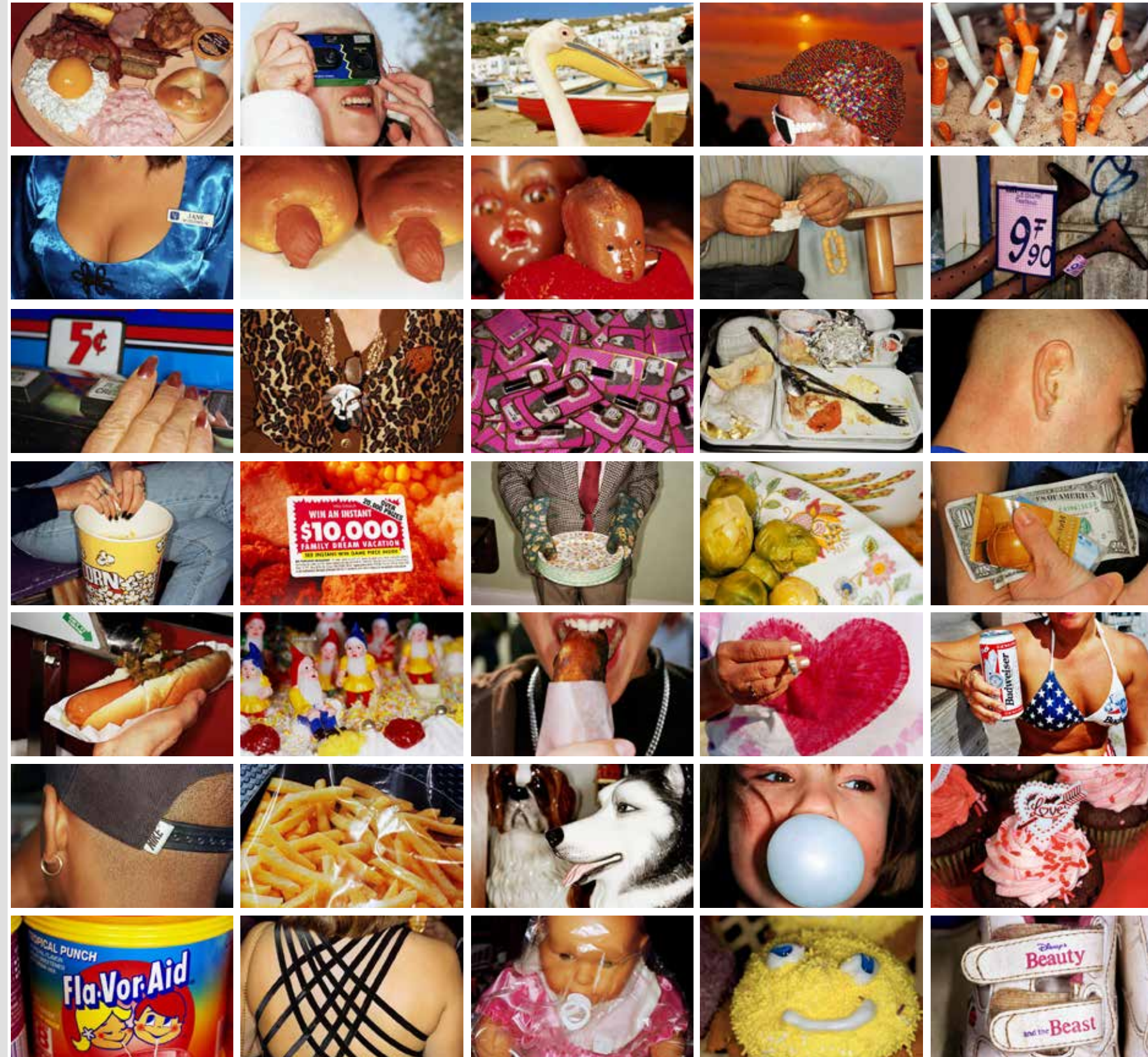
Kleine Scheidegg, Switzerland
1990

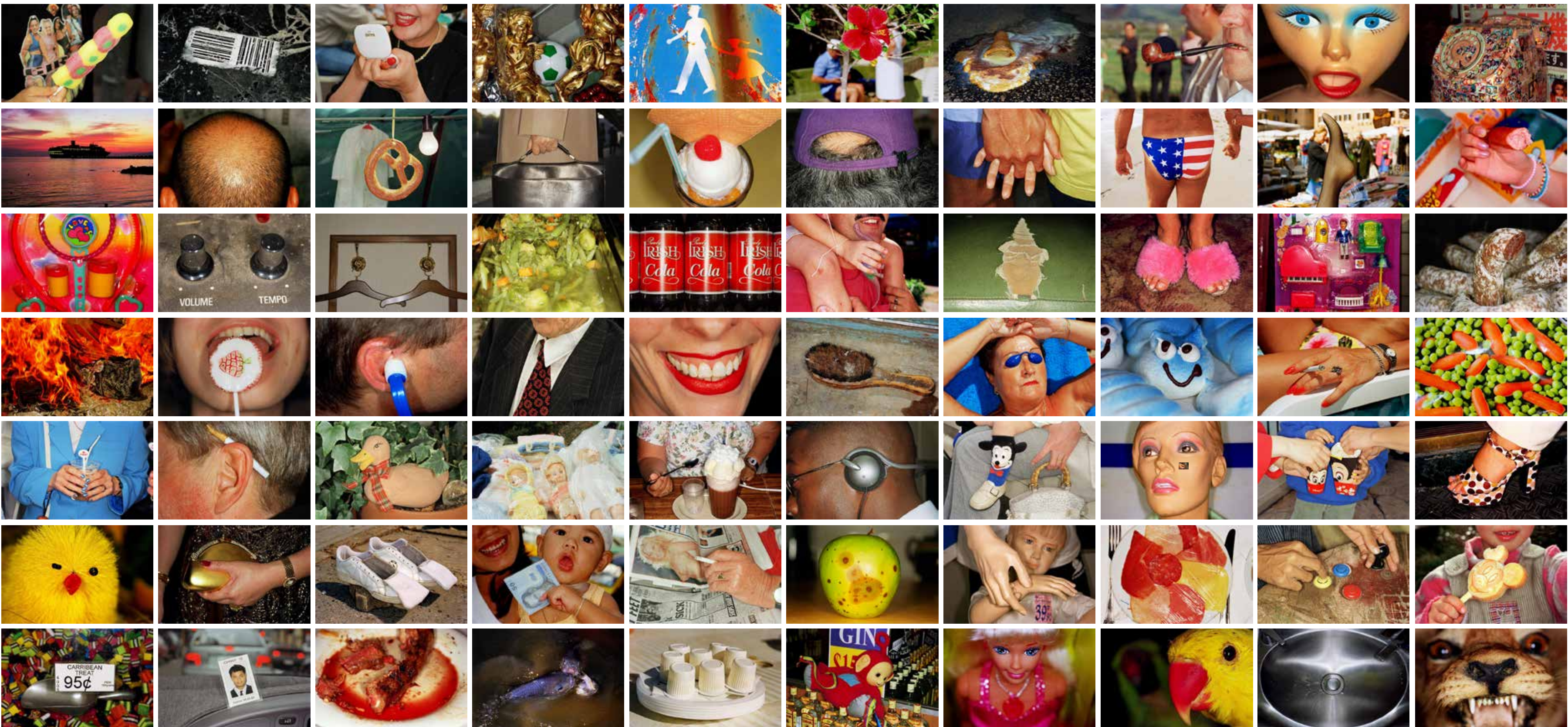

Basilica San Marco, Venice, Italy
1989

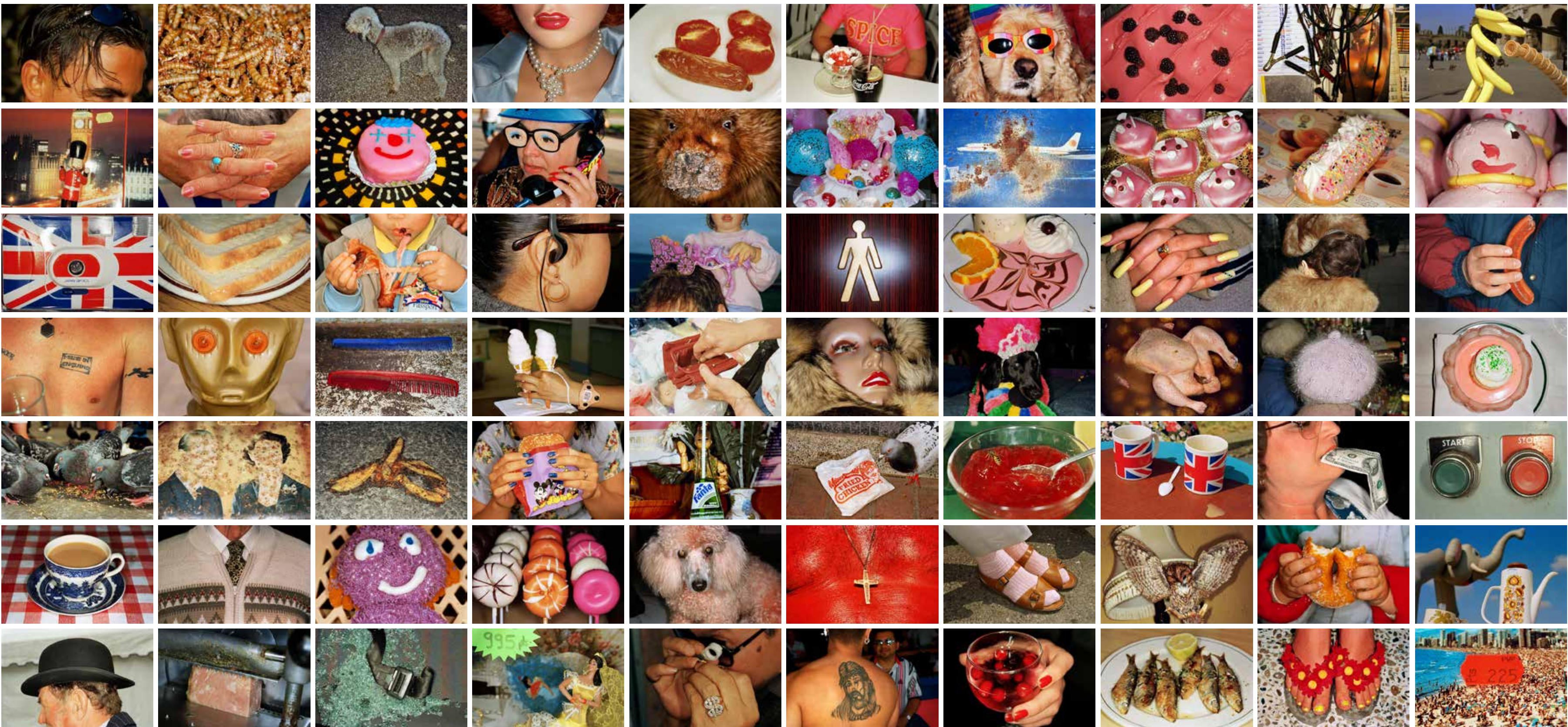

Common Sense

Think of England

Eastbourne, England
2000

Dorset, England
1996

Bridport, England
2003

Weymouth, England
2000

Scarborough, England
1999

Dorset, England
1996

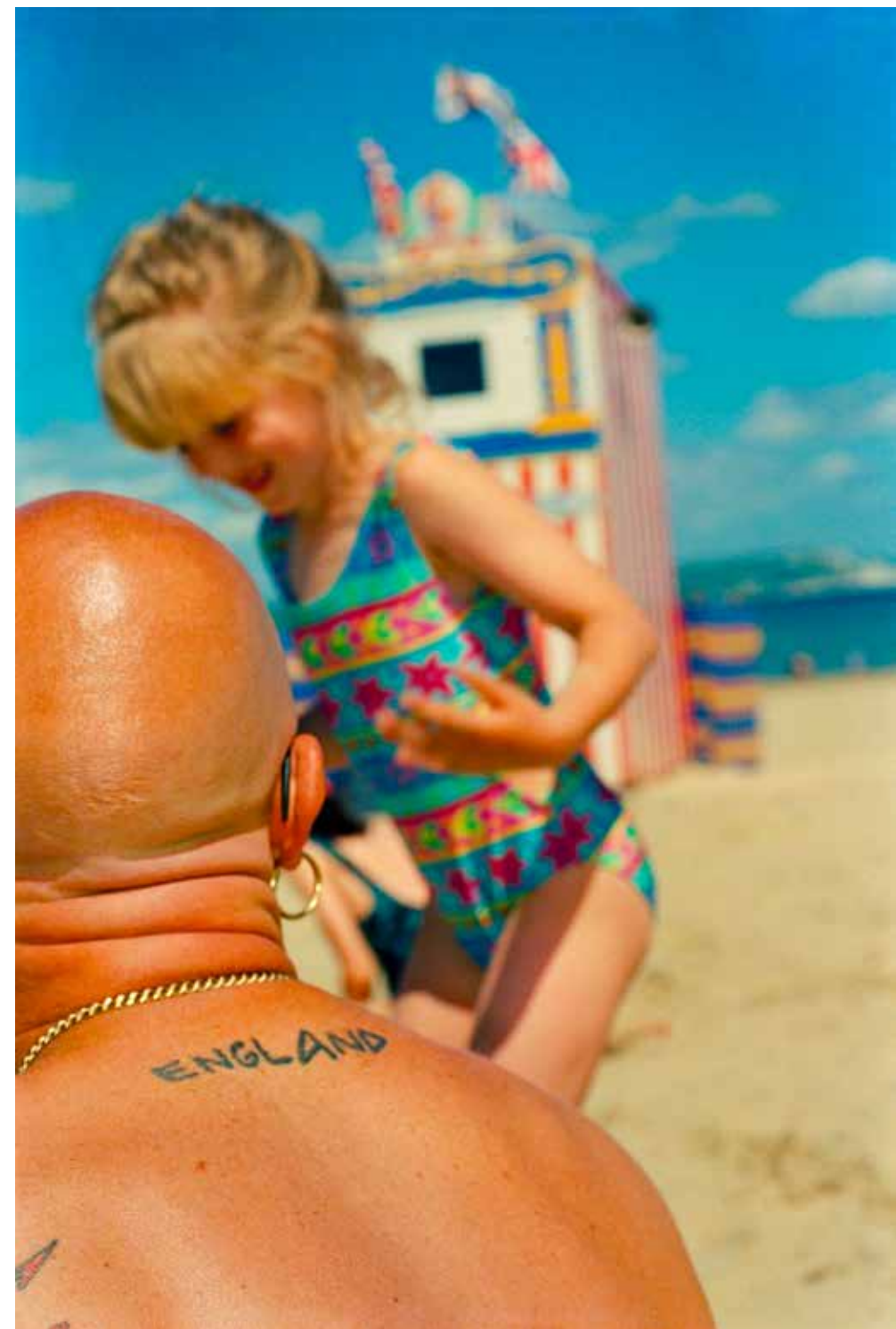
Eastbourne, England
2000

Bexhill-on-Sea, England
2000

Yeovil, England
1998

Weymouth, England
2000

Triscombe, England
2000

Scarborough, England
1999

Luxury

Dubai, United Arab Emirates
2007

138

Clare College May Ball, Cambridge, England
2005

139

Clare College May Ball, Cambridge, England
2005

July Races, Durban, South Africa
2005

The Beijing Motor Show, Beijing, China
2008

The Kenya Derby horse race, Nairobi, Kenya
2010

Everybody Dance Now

Notting Hill Carnival, London, England
2017

154

155

Whitby Goth Weekend, Yorkshire, England
2014

Manchester Pride, England
2018

Ryde Pride, Isle Of Wight, England
2018

The "Party Piglets" for your hen night or birthday party, get picked up in a pink fire engine driven round Belfast, Northern Ireland 2008

158

Grecians Ball, Christ's Hospital School, West Sussex, England 2011

The M Video Christmas party, Moscow, Russia 2011

159

Bar mitzvah for Kodak. New York, USA
2017

21st Birthday Party, Royal Nawaab, Levenshulme, Manchester, England
2018

Scottish Country Dance Club, Dufftown, Scotland
2017

Silver Swans, The Royal Academy of Dance, London, England
2017

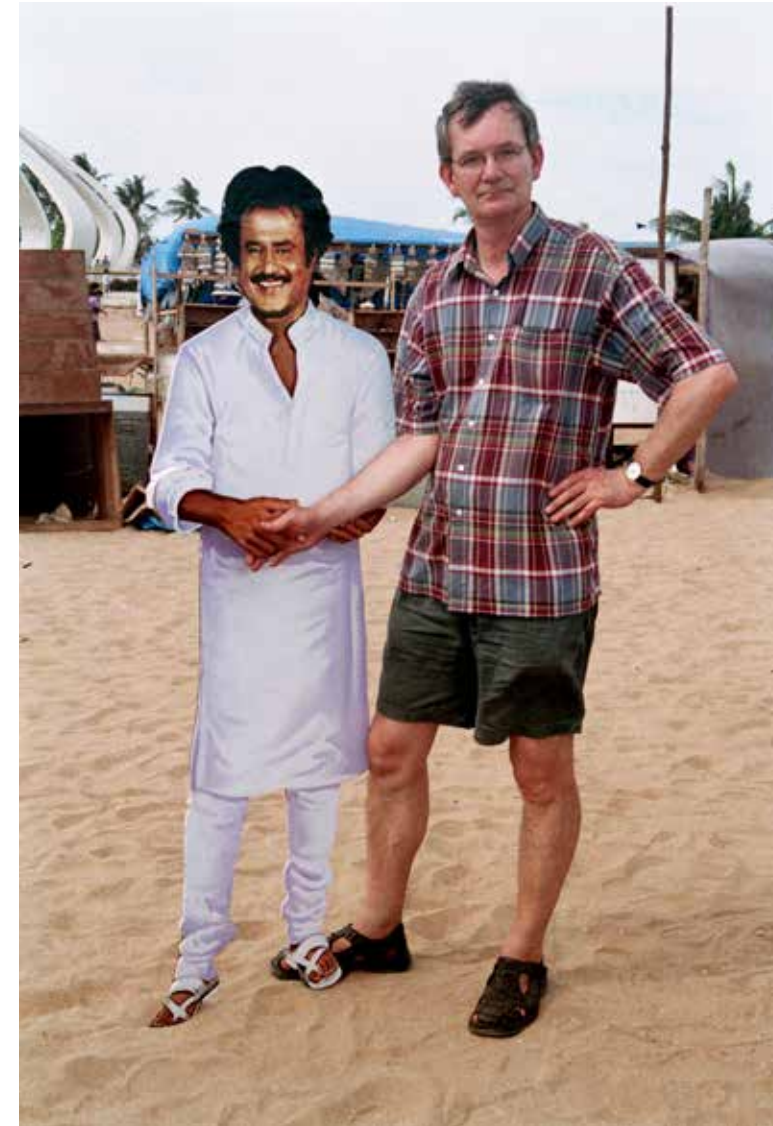

Magdelene Ball, Cambridge, England
2015

The Savoy, Dinner Dance. London, England
2016

Autoportraits

Abu Dhabi
1999

Nev's Studio, Ocho Rios, Jamaica
1997

Fortaleza, Brazil
2008

Pyongyang, North Korea
1997

170

171

Scarborough, England
1999

Photo Simonis, Fashion Shoot for Details Magazine,
Joseph Abboud Shirt. Vienna, Austria
2000

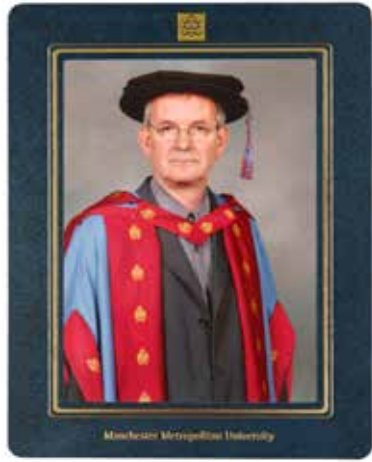
To Sang Fotostudio, Amsterdam,
Holland
2000

Matterhorn, Switzerland
2012

Oktoberfest, Munich, Germany
1997

Martin Parr receives a Honory Degree
Manchester Metropolitan University,
Manchester, England
2008

Nairobi, Kenya
2010

173

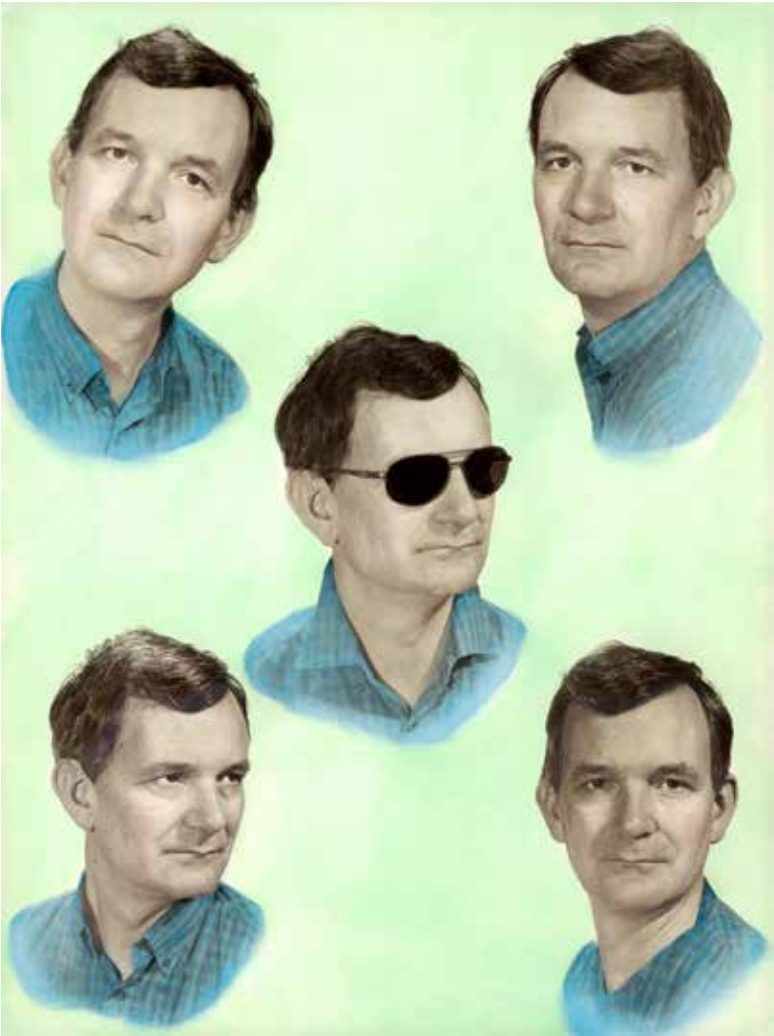
Edward Reeves Studio, one of the oldest
Portrait Studio's in the world
Lewes, England
2013

Yalta, Russia
2008

Lima, Peru
2015

World of Coca Cola, Atlanta, Georgia, USA 2010

Rome, Italy 1991

Donalds Photographers, Colombo, Sri Lanka 2003

Causeway Photo Studio, Colaba, Mumbai, India 2010

Hanoi Studio, Havana, Cuba 2001

Strasbourg, France 1996

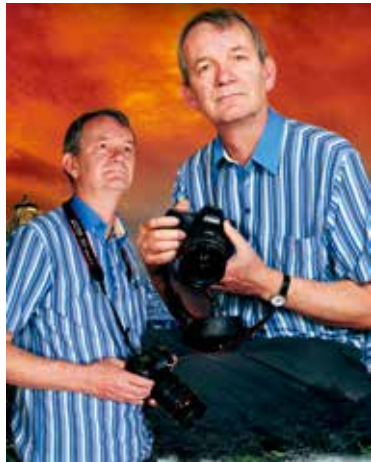
Chicago, USA 2003

Guadalajara, Mexico
2003

Self portrait, Honey Rose Studio, Mexico City, Mexico
2008

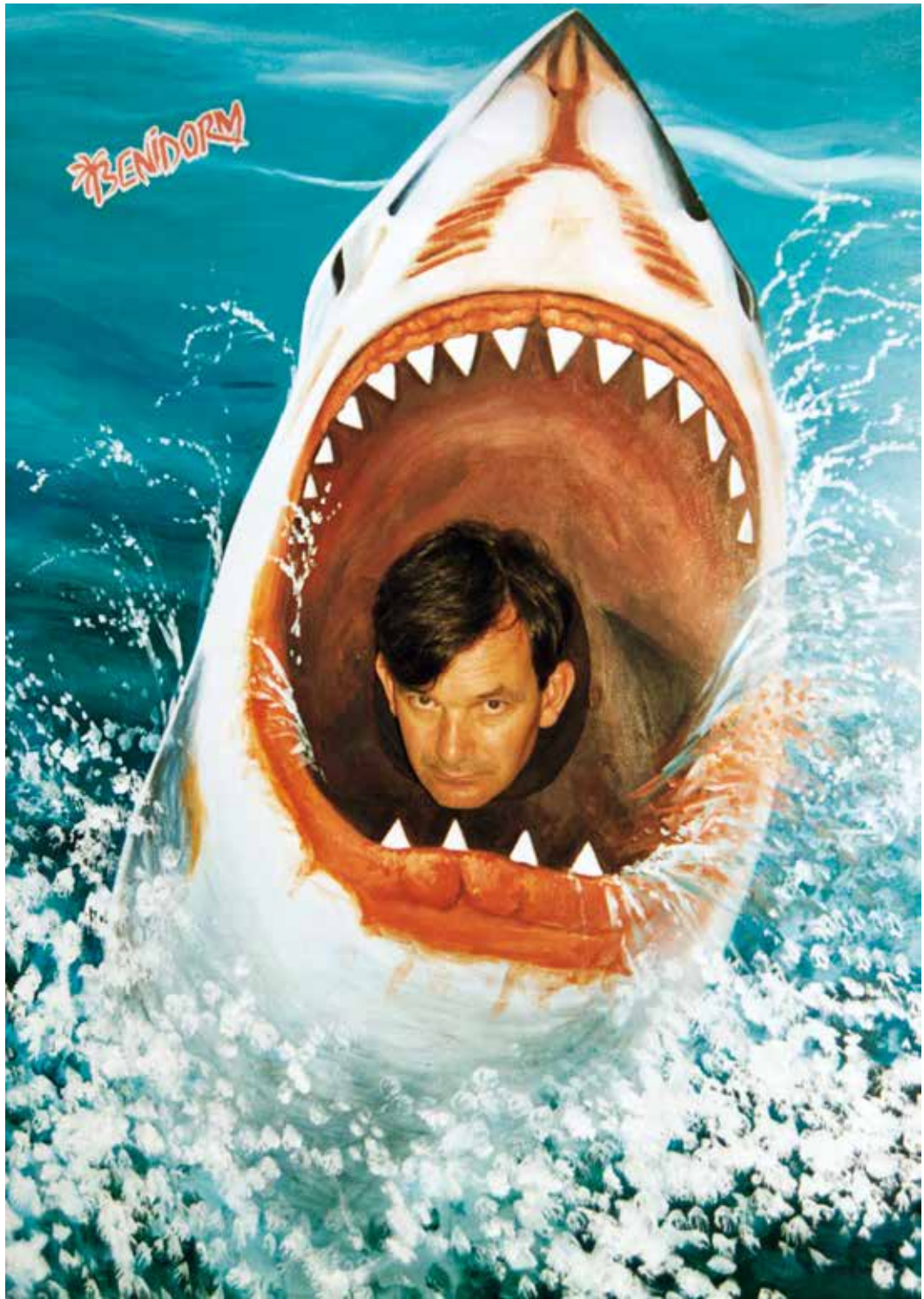

Geetas Colour Lab, Shiv Market, Chandi
chowk, Dehli, India
2010

176

177

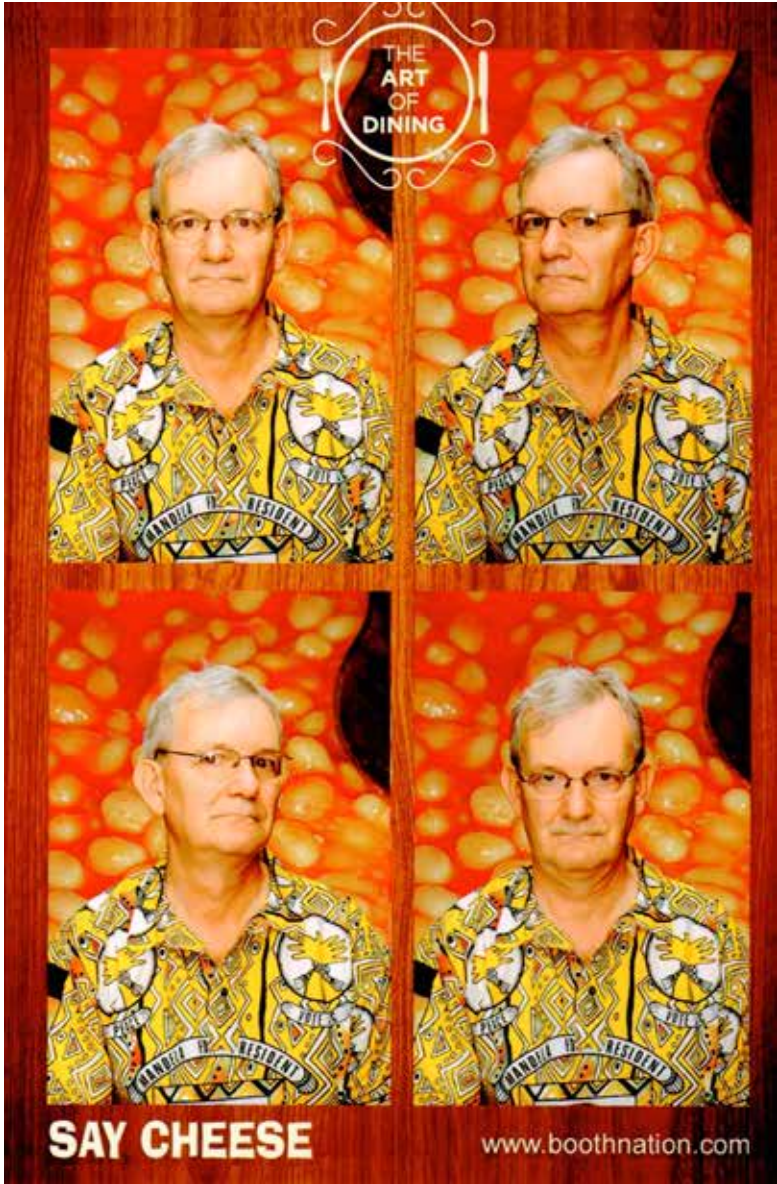

Graceland, Memphis, USA
2006

Dubai, United Arab Emirates
2009

Martin Parr poses with Lionel Messi,
Barcelona, Spain,
2012

Benidorm, Spain
1997

Art of Dining, London,
England
2014

New Ming Chun Photo
Studio, Singapore
2007

Tac digital studios, London,
England
2008

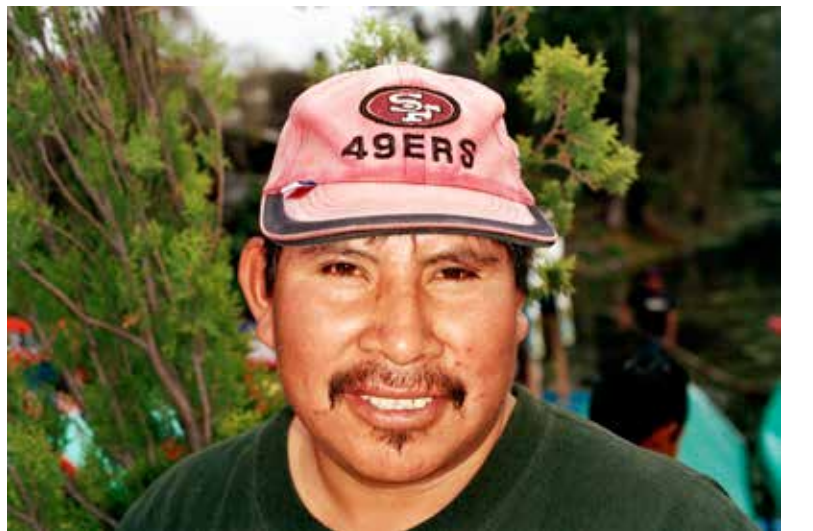
Martin Parr in a Chinese
wedding album
Beijing, China
2009

Austria. Vienna. Ball der Wiener Kaffeesieder.
2016

Mexico

Mexico City, Mexico
2003

Mexico City, Mexico
2003

Mexico City, Mexico
2003

Tulum, Mexico
2002

Mexico City, Mexico
2003

Establishment

Christ's Hospital School, West Sussex, England
2010

194

195

Old Bailey, London, England
2014

The headmaster is greeted by a pupil outside Harrow school, England
2011

Brasenose College Ball, University of Oxford, England
2015

Burns Night. St Hugh's College, Oxford, England
2016

Kellogg Ball, 25th Anniversary Ball. University of Oxford, England
2015

Toasting Her Majesty the Queen. Swan Upping, the Thames near Eton, England
2015

202

'Thrashing' after final exams, with students foam-spraying, drinking and exploding bottles of champagne. University of Oxford, England
2016

203

University of Oxford. Summer Eights regatta, University of Oxford, England
2015

204

Former Prime Minister David Cameron attending the
Lord Mayor's Banquet, City of London, England
2013

205

Christ Church Hall Assistant Paul Whately, and tourists
streaming into the main dining hall. Oxford, England
2016

Christ's Hospital School, West Sussex, England
2010

The Bedels, officiators at University of Oxford events, England
2015

Encaenia garden party. Encaenia is the day that honorary degrees are bestowed, in Latin, at the Sheldonian Theatre. Merton College, Oxford, England 2016

The Mercers at Trinity Hospital in Greenwich. Annual visitation to the sheltered accommodation which is run by the Mercers. City of London, England 2015

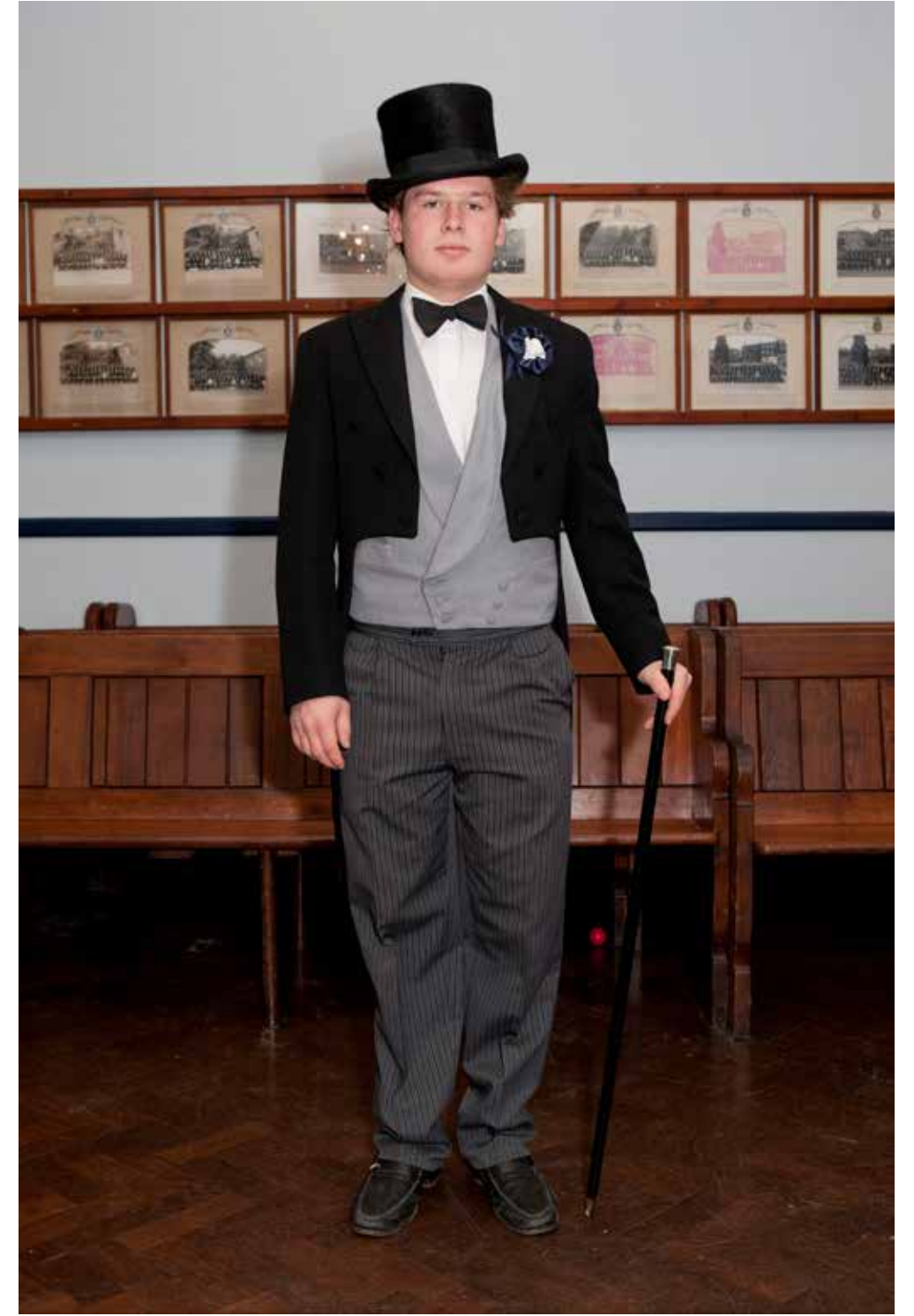
Chancellor Lord Patten of Barnes with his page. The Chancellor's Court, Oxford, England
2014

Christ's Hospital School, West Sussex, England
2010

Harrow Football. Ed Hills, head of Moreton House. Harrow School, England
2011

Ed Hills, head of Moreton House. Harrow School, England
2011

Death by Selfie

Imperial War Museum, London, England
2015

220

221

Venice, Italy
2015

Venice, Italy
2015

222

Syracuse, Sicily, Italy
2016

223

Baga Beach, Goa, India
2018

Our Lady of the Immaculate Conception Church, Panajim, Goa, India
2018

Baga Beach, Goa, India
2018

Ueno Park, Tokyo, Japan
2018

Versailles, France
2018

Jantar Mantar, Jaipur, India
2019

Martin Parr: anunciar l'emergència.

José Luis Pérez Pont / Nacha Soler

La fotografia va nàixer amb l'estigma de la seua indefinició entre l'art i la funcionalitat. Basta recordar el cèlebre dictamen de Baudelaire en el seu saló de 1859, que la fotografia era “serventa de les ciències i de les arts”. Aquesta identitat ambigua en el sistema de les arts ha sigut des de aleshores característica de la fotografia, i també ha sigut un distintiu del gènere documental des que va aparéixer en les acaballes del segle XIX. No és fins a la dècada de 1890 quan podem parlar de “documental” en el sentit que li donem hui al terme, és a dir com a gènere artístic amb vocació de transmetre fets de manera directa i persuasiva. És llavors quan Jacob Riis va publicar els seus llibres gràfics (*How the Other Half Lives* i *Children of the Poor*), que mostraven les condicions de vida del subproletariat urbà format per delinqüents i captaires en el Lower East Side de Nova York. En la dècada següent i en la mateixa ciutat, Lewis Hine va fotografiar l'arribada dels treballadors immigrants a Ellis Island i va denunciar l'explotació infantil.

Alguns treballs fotogràfics occidentals al llarg del segle XX apareixen com a resultat de diverses circumstàncies històriques noves. D'una banda, d'indole tècnica, com el flaix, que permet treballar amb poca llum i proporciona preses de relativa espontaneïtat, i com la impressió fotomecànica, que permet reproduir i distribuir imatges massivament. D'altra banda, les condicions polítiques, tingudes en compte pels fotoperiodistes especialment als Estats Units, el Regne Unit i França. Periodistes policials i sociòlegs se serveixen de la fotografia a la recerca d'una incidència en l'opinió pública derivada de les posicions polítiques dels seus contextos locals o nacionals. Aquesta utilització de la fotografia sorgeix d'una voluntat de produir canvis reals en unes certes situacions existents, sobretot entorn de qüestions lligades als drets civils.

Així, les fotografies sobre el treball infantil van comportar en el seu moment canvis en la legislació vigent. En aquesta línia, l'obra fotogràfica de prestigi s'entén necessàriament lligada a un component social dins d'uns marges molt concrets a la fi del segle XX. No obstant això, arribada la dècada de 1990 i fins als nostres dies, això ha anat canviant, i són algunes figures clau les que han marcat tendència i han contribuït a variar el ritme i el to general.

La producció de Martin Parr (Epsom, el Regne Unit, 1952) durant la dècada de 1980 és molt interessant perquè retrata una societat que no desitja ser vista d'aquesta manera, la qual cosa va generar rebuig. Ell és una de les figures clau que apuntàvem per al canvi de paradigma en la fotografia contemporània actual. Les seues fotos de turistes de classe obrera consumint menjar porqueria i bevent refrescos o cervesa van ser incompreses i tretes de context.

Parr és un fotògraf internacionalment reconegut, membre de Magnum Photos des de 1994. En els seus inicis es va dir que les seues imatges no eren serioses, però retrata la realitat del nostre temps, malgrat fer-ho amb un humor bastant àcid. Podríem dir que va revolucionar la fotografia en decidir documentar la part mundana i kitsch de la quotidianitat, en contra del corrent estètic dominant en l'època.

Les seues imatges són una crítica al sistema des de dins, mostrant les problemàtiques del nostre temps amb una mirada irònica capaç de documentar el dia a dia. Per a ell la bellesa està en l'instant sense filtre, una cosa difícil de captar ara mateix. La societat de l'espectacle o la postmodernitat emmarcada en el neoliberalisme no té un retrat clar de si mateixa. Només fragments a partir dels quals tractar d'entendre el present. El treball de Parr contribueix a això quasi d'una manera obsessiva. Diagnostica l'estat d'emergència en què vivim, com si llançara la pregunta de si realment volem tornar a una normalitat repleta de contradiccions o aprofitar l'oportunitat d'eixir del format *reality show* per a començar una cosa nova.

L'exposició "PARRATHON" en el Centre del Carme Cultura Contemporània (CCCC) recorre la trajectòria d'aquest singular fotògraf a través d'algunes de les seues icòniques sèries, entre 1973 i 2019. A partir dels seus començaments en blanc i negre, en una època en la qual la fotografia estava dominada pel drama periodístic i la bellesa formal, Martin Parr desenvolupa un estil propi saturat de color. Prenent com a referència la mateixa societat britànica, acumula imatges cridaneres amb les quals ens mostra la visió

fragmentada d'una realitat dominada pel consumisme, el turisme de masses, el menjar porqueria, la superficialitat, el classisme o la hiperrepresentació del "jo", com a signes d'una època que arriba fins als nostres dies.

El capitalisme de ficció ha realitzat una autèntica obra d'art, una creació amb majúscules, i la matèria primera sembla que som cadascun de nosaltres. "PARRATHON", per tant, suposa una crítica al sistema dins d'aquest i comprén des de fotografia de moda i luxe fins a fotografia social o documental des del turisme. Retrata una societat la visió de la qual ens arriba fragmentada perquè l'autor entén la fotografia com una manera de col·leccionar també. Parteix de la premissa que per a tractar de donar sentit al món en el qual vivim acumulem imatges. Encara que aquestes siguen últimament una espècie de ficció que es filtra a través de les xarxes socials i l'escenificació histriònica que converteix l'individu en fabricant d'una realitat falsejada. Resulta oportú que Parr ens pose davant de l'espill.

Habitualment és més fàcil sentir empatia per persones que es troben en llocs llunyans al nostre entorn vital, o cap a aquelles de les quals no tenim més referència que aspectes puntuals. A les ciutats ens costa, no obstant això, saludar persones que són veïnes del nostre mateix carrer, amb les quals fa anys que compartim el trànsit per les mateixes voreres, perquè un mur d'estranyesa s'eleva entre nosaltres. L'individualisme, per posar un nom a aquest mur, és una de les característiques que més clarament defineix la forma de vida de les societats contemporànies. Semblava que es poliria amb l'arribada de la pandèmia per COVID19 durant 2020, però resisteix fins i tot davant de la necessitat més apressant de conviure preocupats i ocupats per la col·lectivitat.

En el fons, l'obra de Parr també és fotografia de denúncia, encara que ell fuja del posicionament polític i es limite a presentar els fets: "Les noves classes mitjanes i l'impacte del seu estil de vida sobre el medi ambient faran més mal fins i tot que la guerra i la fam. Tu i jo som els primers culpables, amb els nostres cotxes i les nostres vacances", sentenciava en 2019. Certament profètica aquesta reflexió, perquè es pot relacionar amb el canvi climàtic i la

pandèmia, però també amb la importància que hi haja projectes que retraten la quotidianitat i els rostres comuns de la població, la diferència entre classes d'un lloc, com és el seu cas, Gran Bretanya.

Encara que les fotografies de Parr que reuneix i posa en diàleg el present projecte són anteriors a 2020 i l'exposició es duu a terme en 2021, el seu viatge fotogràfic per Anglaterra, Mallorca, Nova York, Rússia o l'Índia, entre altres, recalca per primera vegada a València com una mirada retrospectiva que ens ajuda a comprendre el present. Així, en les 14 sèries mostrades amb prop de 400 imatges, entre aquestes autoretrats del mateix fotògraf, la càrrega social, testimonial i documental és palesa. Potser estem davant d'una maratón d'imatges en el qual trobar respostes a la manera en què veiem retratat el món a través de les pantalles, influïdes per un llenguatge visual plagat d'estímul.

Martin Parr: anunciar la emergencia.

José Luis Pérez Pont / Nacha Soler

La fotografía nació con el estigma de su indefinición entre el arte y la funcionalidad. Basta recordar el célebre dictamen de Baudelaire en su salón de 1859, que la fotografía era “sirvienta de las ciencias y de las artes”. Esa identidad ambigua en el sistema de las artes ha sido desde entonces característica de la fotografía, así como también ha sido un distintivo del género documental desde su aparición en las postrimerías del siglo XIX. No es hasta la década de 1890 cuando podemos hablar de “documental” en el sentido que le damos hoy al término, es decir como género artístico con vocación de transmitir hechos de manera directa y persuasiva. Es entonces cuando Jacob Riis publicó sus libros gráficos (*How the Other Half Lives* y *Children of the Poor*) que mostraban las condiciones de vida del subproletariado urbano formado por delincuentes y mendigos en el Lower East Side de Nueva York. En la siguiente década y en la misma ciudad, Lewis Hine fotografió la llegada de los trabajadores inmigrantes a Ellis Island y denunció la explotación infantil.

Algunos trabajos fotográficos occidentales a lo largo del siglo XX aparecen como resultado de varias circunstancias históricas nuevas. Por un lado, de índole técnica, como el flash, que permite trabajar con poca luz y proporciona tomas de relativa espontaneidad, y como la impresión fotomecánica, que permite reproducir y distribuir imágenes masivamente. Por otro lado, las condiciones políticas, tenidas en cuenta por los fotoperiodistas especialmente en Estados Unidos, Reino Unido y Francia. Periodistas policiales y sociólogos se sirven de la fotografía en busca de una incidencia en la opinión pública derivada de las posiciones políticas de sus contextos locales o nacionales. Dicha utilización de la fotografía surge de una voluntad de producir cambios reales en ciertas situaciones existentes, sobre todo en torno a cuestiones ligadas a los derechos civiles.

Así, las fotografías sobre el trabajo infantil conllevaron en su momento cambios en la legislación vigente. En esa línea la obra fotográfica de prestigio se entiende necesariamente ligada a un componente social dentro de unos márgenes muy concretos a finales del siglo XX. Sin embargo, llegada la década de 1990 y hasta nuestros días eso ha ido cambiando,

siendo algunas figuras clave las que han marcado tendencia y contribuido a variar el ritmo y tono general.

La producción de Martin Parr (Epsom, Reino Unido, 1952) durante la década de 1980 es muy interesante porque retrata a una sociedad que no desea ser vista de esa manera, lo cual generó rechazo. Él es una de las figuras clave que apuntábamos para el cambio de paradigma en la fotografía contemporánea actual. Sus fotos de turistas de clase obrera consumiendo comida basura y bebiendo refrescos o cerveza fueron incomprendidas y sacadas de contexto.

Parr es un fotógrafo internacionalmente reconocido, miembro de Magnum Photos desde 1994. En sus inicios se dijo que sus imágenes no eran serias, pero retrata la realidad de nuestro tiempo, pese a hacerlo con un humor bastante ácido. Podríamos decir que revolucionó la fotografía al decidir documentar la parte mundana y kitsch de lo cotidiano, en contra de la corriente estética dominante en la época.

Sus imágenes son una crítica al sistema desde dentro, mostrando las problemáticas de nuestro tiempo con una mirada irónica capaz de documentar el día a día. Para él, la belleza está en el instante sin filtro, algo difícil de captar ahora mismo. La sociedad del espectáculo o la posmodernidad enmarcada en el neoliberalismo no tiene un retrato claro de sí misma. Sólo fragmentos a partir de los cuales tratar de entender el presente. El trabajo de Parr contribuye a ello casi de un forma obsesiva. Diagnostica el estado de emergencia en que vivimos, como si lanzara la pregunta de si realmente queremos volver a una normalidad repleta de contradicciones o aprovechar la oportunidad de salirnos del formato *reality show* para comenzar algo nuevo.

La exposición “PARRATHON” en el Centre del Carme Cultura Contemporània (CCCC) recorre la trayectoria de este singular fotógrafo a través de algunas de sus icónicas series, entre 1973 y 2019. A partir de sus comienzos en blanco y negro, en una época en la que la fotografía estaba dominada por el

drama periodístico y la belleza formal, Martin Parr desarrolla un estilo propio saturado de color. Tomando como referencia a la propia sociedad británica, acumula imágenes llamativas con las que nos muestra la visión fragmentada de una realidad dominada por el consumismo, el turismo de masas, la comida basura, la superficialidad, el clasismo o la hiperrepresentación del “yo”, como signos de una época que llega hasta nuestros días.

El capitalismo de ficción ha realizado una auténtica obra de arte, una creación con mayúsculas, y la materia prima parece que somos cada uno de nosotros. “PARRATHON”, por lo tanto, supone una crítica al sistema dentro del mismo y abarca de fotografía de moda y lujo a fotografía social o documental desde el turismo. Retrata una sociedad cuya visión nos llega fragmentada porque el autor entiende la fotografía como una forma de coleccionar también. Parte de la premisa de que para tratar de dar sentido al mundo en el que vivimos, acumulamos imágenes. Aunque éstas sean últimamente una especie de ficción que se filtra a través de las redes sociales y la escenificación histriónica que convierte al individuo en fabricante de una realidad falseada. Resulta oportuno que Parr nos ponga ante el espejo.

Habitualmente es más fácil sentir empatía por personas que se encuentran en lugares lejanos a nuestro entorno vital, o hacia aquellas de las que no tenemos más referencia que aspectos puntuales. En las ciudades nos cuesta, sin embargo, saludar a personas que son vecinos de nuestra misma calle, con quienes llevamos años compartiendo el tránsito por las mismas aceras, pues un muro de extrañeza se eleva entre nosotros. El individualismo, por poner un nombre a ese muro, es una de las características que más claramente define la forma de vida de las sociedades contemporáneas. Parecía que iba a pulirse con la llegada de la pandemia por COVID19 durante 2020, pero resiste incluso ante la necesidad más acuciante de convivir preocupados y ocupados por la colectividad.

En el fondo, la obra de Parr también es fotografía de denuncia, aunque él huya del posicionamiento político y se limite a presentar los hechos: “Las

nuevas clases medias y el impacto de su estilo de vida sobre el medio ambiente van a hacer más daño incluso que la guerra y el hambre. Tú y yo somos los primeros culpables, con nuestros coches y nuestras vacaciones”, sentenciaba en 2019. Ciertamente profética tal reflexión, pues se puede relacionar con el cambio climático y la pandemia, pero también con la importancia de que existan proyectos que retraten la cotidianidad y los rostros comunes de la población, la diferencia entre clases de un lugar, como es su caso, Gran Bretaña.

Aunque las fotografías de Parr que reúne y pone en diálogo el presente proyecto son anteriores a 2020 y la exposición se lleva a cabo en 2021, su viaje fotográfico por Inglaterra, Mallorca, Nueva York, Rusia o la India, entre otros, recalca por primera vez en València como una mirada retrospectiva que nos ayuda a comprender el presente. Así, en las 14 series mostradas con cerca de 400 imágenes, entre ellas autorretratos del propio fotógrafo, la carga social, testimonial y documental es patente. Quizás estemos ante un maratón de imágenes en el que encontrar respuestas al modo en que vemos retratado el mundo a través de las pantallas, influidas por un lenguaje visual plagado de estímulos.

Martin Parr: Announcing the Emergency.

José Luis Pérez Pont / Nacha Soler

Photography was born with the stigma of its lack of definition between art and functionality. It is enough to recall Baudelaire's famous judgement in his salon in 1859, that photography was "a servant of the sciences and the arts." This ambiguous identity within the arts system has been characteristic of photography ever since, as well as being a distinctive feature of the genre of documentary since its appearance in the late 19th century. It is not until the 1890s that we can speak of the "documentary" in the sense we give the term today, that is, as an artistic genre with a commitment to transmit facts directly and forcefully. It was then that Jacob Riis published his explicit books (How the Other Half Lives and Children of the Poor) which showed the living conditions of the urban sub-proletariat of criminals and beggars on the Lower East Side of New York. In the following decade and in the same city, Lewis Hine photographed the arrival of immigrant workers to Ellis Island and denounced the exploitation of children.

Throughout the 20th century, some works of western photography appear as a result of different new historical circumstances. On the one hand, those of a technical nature, such as the flash, which allowed working in low light conditions and provided relatively spontaneous shots, or photomechanical printing, which allowed mass reproduction and distribution of images. On the other hand, political circumstances, taken into account by photojournalists especially in the United States, United Kingdom and France. Police reporters and sociologists used photography in search of an impact on public opinion originating from the political positions of their local or national contexts. This use of photography arises from a desire to produce real changes in certain existing situations, especially around issues related to civil rights.

Thus, the photographs of child labour led to changes in current legislation at the time. Along these lines, at the end of the 20th century, prestigious photographic work was necessarily understood to be linked to a social component within very specific margins. However, from the 1990s to the present day that has been changing, with certain key figures who have set the trend and contributed to changing the pace and general tone.

The output of Martin Parr (Epsom, United Kingdom, 1952) during the 1980s is very interesting because it portrayed a society that did not want to be seen in that way, which generated rejection. He is one of the key figures we referred to as causing a shift of paradigm in contemporary photography today. His photographs of working-class tourists consuming junk food and drinking fizzy drinks or beer were misunderstood and taken out of context.

Parr is an internationally recognized photographer, a member of Magnum Photos since 1994. In his early days it was said that his images were not serious, but he portrays the reality of our time, despite doing so with a rather acid humour. We could say that he revolutionized photography by deciding to document what is mundane and kitsch in the everyday, going against the dominant aesthetic current at the time.

His images are a critique of the system from within, showing the issues of our time with an ironic gaze which is capable of documenting day-to-day life. For him, beauty is in the unfiltered moment, something difficult to capture right now. The society of the spectacle or postmodernity framed in neoliberalism does not have a clear portrait of itself. Only fragments from which to try to understand the present. Parr's work contributes to this almost obsessively. He diagnoses the state of emergency in which we live, as if to raise the question of whether we really want to return to a normality full of contradictions or take the opportunity to get out of the reality show format and start something new.

The exhibition "PARRATHON" at the Centre del Carme Cultura Contemporània (CCCC) traces the trajectory of this singular photographer through some of his iconic series, between 1973 and 2019. From his beginnings in black and white, at a time when photography was dominated by photo-journalism and formal beauty, Martin Parr developed a colour-saturated style of his own. Taking as a reference British society itself, he collected striking images with which he shows us the fragmented vision of a reality dominated by consumerism, mass tourism, junk food, superficiality, classism or the hyper-representation of the "self", as signs of an era that continues to this day.

The capitalism of fiction has made a real work of art, an Artistic Work with capital letters, and the raw material seems to be each one of us. "PARRATHON", therefore, is a criticism of the system within the system and ranges from fashion and luxury photography to social or documentary photography related to tourism. It portrays a society whose vision comes to us fragmented because the author understands photography as a way of collecting as well. Starting from the premise that to try to make sense of the world we live in, we accumulate images. Although these are lately a kind of fiction that is filtered through social networks and the histrionic staging that turns the individual into a manufacturer of a falsified reality. It seems timely that Parr puts us in front of the mirror.

It is usually easier to empathise with people from places far from our living environment, or towards those of whom we have little account other than isolated details. In cities, however, it is difficult for us to greet neighbours on our own street, with whom we have spent years passing each other on the same pavements, since a wall of strangeness rises between us. Individualism, to put a name to that wall, is one of the characteristics which most clearly defines the way of life in contemporary societies. It seemed that this was going to improve with the arrival of the COVID19 pandemic during 2020, but it resists even in the face of the most pressing need to live together, worried and engaged by collectivity.

Deep down, Parr's work is also a photography of indictment, although he may avoid positioning himself politically and limits himself to presenting the facts: "The new middle classes and the impact of their lifestyle on the environment are going to do more damage even than war and famine. You and I are the first to blame, with our cars and our vacations," he declared in 2019. Such a reflection is certainly prophetic, since it can be related to climate change and the pandemic, but also to the importance of the existence of projects which portray everyday life and the common faces of the population, the difference between classes in a particular territory, as in his case, Great Britain.

Although the photographs by Parr that the present project brings together and places in dialogue are prior to 2020 and the exhibition takes place in 2021, his photographic journey through England, Mallorca, New York, Russia and India, amongst other places, makes its first stop in Valencia as a retrospective vision that helps us understand the present. Thus, in the 14 series with nearly 400 images on display, including self-portraits of the photographer himself, the social, testimonial and documentary burden is evident. Perhaps we are facing a marathon of images in which to find answers to the way we see the world portrayed through screens coloured by a visual language riddled with stimuli.

Estem bojos, o què?

Sergio Sánchez Pérez

T'estim i jo volia fer un rigui,
T'estim, crec què això és més un vals.
Vitamina sol, Antònia Font.

És difícil que, hui dia, quede algú que no conega el treball de Martin Parr. És un d'aquells fotògrafs que ha traspassat els cercles de professionals i aficionats gràcies a l'enorme popularitat i difusió dels seus treballs. Al nostre país, per exemple, les seues imatges han sigut recurrents en els mitjans de comunicació per a parlar de la massificació i bizarrisme de les nostres platges, en concret gràcies al treball titulat “Benidorm”.

Però no sempre ha sigut un autor conegut pel gran públic. Fins a inaugurar aquesta retrospectiva en el CCCC de València, aquest fotògraf anglés nascut en el 1952 a Epsom, al sud d'Anglaterra, ha recorregut un llarg camí. Des dels seus començaments en el Politècnic de Manchester fins a obrir la Martin Parr Foundation a Bristol, aquest familiar incòmode per als seus, que som tota la raça humana, ha treballat molt.

El seu treball podria definir-se com a reportatge social i s'ha caracteritzat, des dels inicis, pel sentit de l'humor i la ironia. Per a ell, és la manera d'eludir el ridícul i la decadència en la nostra vida diària. El fastig, la banalitat i el contrasentit de la vida moderna es plasmen en sèries primerenques com ara “Parelles avorrides” o “Sentit comú”. Un humor britànic emparentat amb els Monty Python, amb Little Britain, amb les postals de John Hinde o la documentació social de Tony Ray-Jones.

A principis dels anys 80 del segle XX, pren una decisió decisiva per al salt qualitatiu de la seua obra: abandonar el blanc i negre per a començar a treballar en color. Uns colors saturats, pujats pel flaix, que l'ajuden a ressaltar els protagonistes dels seus reportatges i es converteixen en el senyal d'identitat que ja no abandonarà i que marcarà el camí a altres autors.

Els treballs de Parr sempre han documentat amb humor i ironia els éssers humans que conformen una comunitat i la societat en general, però amb la saturació de colors es tornen més crítics i incisius.

L'altra decisió important que pren és buscar una agència que l'ajude a promocionar el seu treball a la recerca de més visibilitat i projecció internacional. I quina millor que l'Agència Magnum? No ho va tindre fàcil: quasi un terç dels membres de la Magnum es van oposar, i és que veien el treball de Parr més prop de la fotografia de noces, o de les postals turístiques que del fotoreportatge. Finalment va entrar en 1988 i fins i tot va arribar a ser-ne president durant tres anys.

I estén la seua mirada implacable a tot el planeta.

M'agrada Martin Parr perquè ens fica el dit en l'ull fermament però amb amor, sense estridències, perquè riu de tots nosaltres, començant per ell mateix. Bona prova d'això és la serie "Autoretrats". Entenc que a alguna gent li puga molestar, perquè a mi també em molestaria, però al mateix temps crec que és bo i necessari riure's d'un mateix.

Perquè jo podria ser aquell, el que es baralla per agafar més cerveses de les prestatgeries del supermercat, el que posa davant de la torre de Pisa o el que està a punt de matar-se per fer-se una selfie. I no soc el que es daura a la platja de Benidorm perquè no m'agrada la platja. Però bé podria.

Fotografies que al principi poden resultar gracioses pel tema o el punt de vista triat, però que al cap d'un temps resulten incòmodes perquè ens retraten a tots els éssers humans en algun moment de les nostres vides, i aquells que estan tirats pel terra lluitant per una salsitxa o ficant-nos el dit en el nas o amuntegant-nos a la porta d'algun museu, podríem perfectament ser nosaltres. Fotografies que ens fan preguntes.

Estamos locos, ¿o qué?

Sergio Sánchez Pérez

T'estim i jo volia fer un rigui,
T'estim, crec què això és més un vals.
Vitamina sol, Antònia Font.

Es difícil que, a día de hoy, quede alguien que no conozca el trabajo de Martin Parr. Es uno de esos fotógrafos que ha trapasado los círculos de profesionales y aficionados gracias a la enorme popularidad y difusión de sus trabajos. En nuestro país, por ejemplo, sus imágenes han sido recurrentes en los medios de comunicación para hablar de la masificación y bizarrismo de nuestras playas, en concreto gracias al trabajo titulado “Benidorm”.

Pero no siempre ha sido un autor conocido por el gran público. Hasta inaugurar esta retropectiva en el CCCC de València este fotógrafo inglés nacido en el 1952 en Epsom, al sur de Inglaterra, ha recorrido un largo camino. Desde sus comienzos en el Politécnico de Manchester hasta abrir la Martin Parr Foundation en Bristol, este familiar incómodo para los suyos, que somos toda la raza humana, ha trabajado mucho.

Su trabajo podría definirse como reportaje social y se ha caracterizado, desde los inicios, por el sentido del humor y la ironía. Para él, es el modo de eludir el ridículo y la decadencia en nuestra vida diaria. El hastío, la banalidad y el sinsentido de la vida moderna se plasman en series tempranas como "Parejas aburridas" o "Sentido Común". Un humor británico emparentado con los Monty Phyton, con Little Britain, con las postales de John Hinde o la documentación social de Tony Ray-Jones.

A principios de los años 80 del siglo XX, toma una decisión decisiva para el salto cualitativo de su obra: abandonar el blanco y negro para comenzar a trabajar en color. Unos colores saturados, aupados por el flash, que le ayudan a resaltar a los protagonistas de sus reportajes y se convierten en la seña de identidad que ya no abandonará y que marcará el camino a otros autores.

Los trabajos de Parr siempre han documentado con humor e ironía a los seres humanos que conforman una comunidad y a la sociedad en general, pero con la saturación de colores se tornan más críticos e incisivos.

La otra decisión importante que toma es buscar una agencia que le ayude a promocionar su trabajo en busca de más visibilidad y proyección internacional. ¿Y cuál mejor que la Agencia Magnum? No lo tuvo fácil: casi un tercio de los miembros de la Magnum se opusieron, y es que veían el trabajo de Parr más cerca de la fotografía de bodas, o de las postales turísticas que del fotorreportaje. Finalmente entró en 1988 e incluso llegó a ser su presidente durante tres años.

Y extiende su mirada implacable a todo el planeta.

Me gusta Martin Parr porque nos mete el dedo en el ojo firmemente pero con amor, sin estridencias, porque se ríe de todos nosotros, empezando por él mismo. Buena prueba de ello es la serie “Autorretratos”. Entiendo que a alguna gente le pueda molestar, porque a mi también me molestaría pero al mismo tiempo creo que es bueno y necesario reírse de uno mismo.

Porque yo podría ser ese, el que se pelea por coger más cervezas de las estanterías del supermercado, el que posa delante de la Torre de Pisa o el que está a punto de matarse por hacerse un selfi. Y no soy el que se dora en la playa de Benidorm porque no me gusta la playa. Pero bien podría.

Fotografías que al principio pueden resultar graciosas por el tema o el punto de vista elegido, pero que al cabo de un tiempo resultan incómodas porque nos retratan a todos los seres humanos en algún momento de nuestras vidas, y aquellos que están tirados por el suelo luchando por una salchicha o metiéndonos el dedo en la nariz o agolpándonos en la puerta de algún museo, podríamos perfectamente ser nosotros. Fotografías que nos hacen preguntas.

Are We Crazy, or What?

Sergio Sánchez Pérez

*T'estim i jo volia fer un rigui,
T'estim, crec què això és més un vals.¹*
Vitamina sol, Antònia Font.

It is unlikely nowadays, that there is anyone who does not know the work of Martin Parr. He is one of those photographers who have crossed beyond professional and enthusiast circles thanks to the enormous popularity and circulation of his work. In our country, for example, his images have been recurring in the media when talking about the overcrowding and bizarreness of our beaches, specifically thanks to the work titled “Benidorm”.

But he has not always been a well known artist for the general public. This English photographer born in 1952 in Epsom, in the south of England, has come a long way before this retrospective opened at the CCCC in Valencia. From his beginnings at Manchester Polytechnic to the opening of the Martin Parr Foundation in Bristol, this uneasy family member of the entire human race, has worked hard.

His work could be defined as social reportage and has been characterized, from the beginning, by a sense of humour and irony. For him, it is a way to avoid the ridiculous and decadent in our daily lives. The boredom, banality and nonsense of modern life are reflected in early series such as “Bored Couples” or “Common Sense”. A British humour related to Monty Pythons’, to Little Britain, to the postcards of John Hinde or the social documentation of Tony Ray-Jones.

At the beginning of the 1980s, he made a decisive decision which gave a qualitative leap to his work: to abandon black and white in order to start working in colour. Saturated colours, augmented by the flash, helped him to highlight the protagonists of his series and became a hallmark that he would never abandon and that would mark the way for other artists.

Parr’s works had always documented with humour and irony the human beings who make up a community and general society, but with colour saturation they became more critical and incisive.

The other important decision he made was to look for an agency to help promote his work in search of more visibility and international projection. And what better than the Magnum agency? It was not easy: almost a third of the members of Magnum opposed it, as they saw Parr's work to be closer to wedding photography, or tourist postcards than to photojournalism. In 1988 he finally got in and even became president for three years.

And then he extended his relentless gaze to the whole planet.

I like Martin Parr because he gives a kick in the eye firmly but with love, without stridency, because he laughs at all of us, starting with himself. Good evidence of this is the series "Self-portraits". I understand that it might bother some people, because it would bother me too, but at the same time I think it's good and necessary to laugh at yourself.

Because I could be that one, who fights to get more beers from the supermarket shelf, who poses in front of the Leaning Tower of Pisa or who is about to kill himself to take a selfie. And I'm not the one who tans himself on the beach of Benidorm because I don't like the beach. But I could well be.

Photographs that at first may seem funny for the theme or point of view chosen, but that after a while become uncomfortable because they portray all human beings at some point in our lives, and those who are sprawled on the ground fighting for a sausage, sticking our finger in our nose or crowded together at the door of a museum, could very well be us. Photographs which ask us questions.

El col·leccionista de quotidianitat

Alejandro Cartagena

Per a començar a entendre el treball de Martin Parr, hem de prendre una perspectiva històrica. Parr fa cinquanta-un anys que realitza fotografies dels només cent noranta-sis anys que fa que el procés fotogràfic s'ha inventat. És a dir, ha generat imatges quasi el 30 % de la vida de la fotografia com a mitjà. El seu treball s'emmarca en una etapa d'adolescència de l'art fotogràfic en què té lloc un dels moments més intensos de la cerca d'identitat d'aquest com a mitjà d'art i comunicació. Parr ha acompanyat la fotografia en aquest període complicat de la seua existència. Són inclusivament, a vegades, les seues imatges les que han creat dificultats en l'adolescència del mitjà.

El treball de Parr ha fluctuat entre un llenguatge clàssic de reportatge i un surrealisme de l'ordinari. Les seues imatges funcionen com a interfície entre el vessant aparentment senzill i agitat de la vida moderna i el místic i profund de la quotidianitat. Compartisc amb ell la sensació d'haver crescut en un suburbi inseqüent i trobar allí, en el més simple de la vida, una cosa digna d'observar, perquè, ¿què més queda per fer en aquests espais de vida premanufacturats? La imaginació és imprescindible per a sobreviure en aquests espais residencials i sembla que Parr ha transferit aquesta habilitat creativa a la seua pràctica fotogràfica. El resultat es tradueix a buscar i trobar significats en la simplicitat del dia a dia.

Parr aconsegueix que les coses repetitives es tornen interessants col·leccionant-les. La seua categorització fa fascinants les mercaderies d'un sol ús de la societat capitalista. Converteix les coses comunes en comentari crític caricaturitzant-les amb la seua estètica de colors violats. Dota d'importància les activitats humanes contrastant-les entre diferents cultures. El treball de Martin Parr és rellevant per la seua insistència en el fet que són les simples accions de la vida, com fer vacances, menjar, anar a missa, parlar per telèfon, fotografiar, ballar, reunir-se amb les amistats i consumir, les que reflecteixen, si estem disposats a veure-ho amb ell, qui som com a humanitat.

El coleccionista de lo cotidiano

Alejandro Cartagena

Para comenzar a entender el trabajo de Martin Parr debemos tomar una perspectiva histórica. Parr lleva 51 años fotografiando de los solo 196 años que tiene el proceso fotográfico de haberse inventado. Esto es, lleva casi el 30% de la vida de la fotografía como medio, generando imágenes. Su trabajo está enmarcado en una etapa de adolescencia del arte fotográfico donde sobreviene uno de los momentos más intensos de la búsqueda de identidad de éste como medio de arte y comunicación. Parr ha acompañado a la fotografía en este período complicado de su existencia. Son inclusive, en ocasiones, sus imágenes las que han creado dificultades en la adolescencia del medio.

El trabajo de Parr ha fluctuado desde un lenguaje clásico de reportaje hasta un surrealismo de lo ordinario. Sus imágenes funcionan como interfaz entre lo aparentemente sencillo y agitado de la vida moderna y lo místico y profundo de lo cotidiano. Comparto con él la sensación de haber crecido en un suburbio inconsecuente y encontrar allí, en lo más simple de la vida, algo digno de observar, porque, ¿qué más queda por hacer en estos espacios de vida pre manufacturados? La imaginación es imprescindible para sobrevivir en estos espacios habitacionales y parece que Parr ha transferido esta habilidad creativa a su práctica fotográfica. El resultado se traduce en buscar y encontrar significados en la simpleza del día a día.

Parr logra que lo repetitivo se vuelva interesante al coleccionarlo. Su categorización hace fascinante a las mercancías desechables de la sociedad capitalista. Lo común lo convierte en comentario crítico al caricaturizarlo con su estética de colores chillones. Las actividades humanas las vuelve importantes al contrastarlas entre diferentes culturas. Es el trabajo de Martin Parr relevante en cuanto a su insistencia de que en las simples acciones de la vida, como vacacionar, comer, ir a misa, hablar por teléfono, fotografiar, bailar, reunirse con los amigos y consumir, es donde podemos encontrar, si estamos dispuestos a verlo con él, quiénes somos como humanidad.

The Collector of the Everyday

Alejandro Cartagena

To begin to understand Martin Parr's work we must take a historical perspective. Parr has been taking photographs for 51 out of the 196 years since the photographic process was invented. That is, he has been generating images for almost 30% of the existence of photography as a medium. His work is framed within an adolescent stage of the art of photography during which one of the most intense moments of its search for identity as a medium of art and communication occurred. Parr has accompanied photography in this complicated period of its existence. Indeed, on occasion, it has been his images that have created difficulties in the medium's adolescence.

Parr's work has ranged from the classic language of reporting to the surrealism of the ordinary. His images function as an interface between what is seemingly simple and hectic in modern life and that which is mystical and profound in everyday life. I share with him the feeling of having grown up in an inconsequential suburb and finding something worth observing there, in what is simplest in life, because what else is there to do in these pre-manufactured living spaces? Imagination is essential in order to survive in these housing estates and it seems that Parr has transferred this creative ability to his photographic practice. The result becomes a search and finding of meanings in the simplicity of everyday life.

Parr makes the repetitive interesting by collecting it. His categorization makes the disposable commodities of capitalist society fascinating. He converts what is common into a critical commentary by caricaturing it with its garishly coloured aesthetics. He makes human activities important by contrasting them between different cultures. The work of Martin Parr is relevant in terms of his insistence that it is in the simple actions of life -such as holiday-making, eating, going to mass, talking on the phone, taking photographs, dancing, meeting up and drinking with friends- where we can find (if we are willing to see it with him) who we, as the human race, are.

Centre del Carme

Cultura Contemporànea

